

minister angaaende Forlængelse af Nationalbankens Ret til ikke at indløse sine Sedler. Jeg vil udtrykke min Glæde over, at man har holdt dette Spørgsmaal aabent, for at det kunde komme til en Drøftelse. Efter min Mening vilde den mest værdige Stilling fra Nationalbankens Side til dette Spørgsmaal have været den, at Banken erklærede, at den vel ikke havde nogen juridisk Pligt til at bære Tabet ved det fra Sverige tilbagevendende danske Sølv, men dog havde en vis moralsk Pligt til at deltage i Udgifterne derved, idet det jo ikke kan skjules, at det er de Foranstaltninger, der er truffet med Hensyn til Nationalbanken, der har muliggjort en saadan Værdiforskel mellem dansk og svensk Sølv, og da Nationalbanken efter min Mening har haft ekstraordinær Fortjeneste ved at udstede Enkronesedler til Dækning af Behovet for Skillemønt, for hvilken Fortjeneste der ikke var Mulighed, saa længe de danske Sølvmonter cirkulerede i Markedet. Men Spørgsmaalet vil altsaa kunne blive behandlet senere. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men kun udtale min Tilfredshed med, at man fra Folketingets Side har været opmærksom paa Sagen. Fra Folketingets Side, siger jeg; jeg mener særlig fra socialdemokratisk og radikal Side i Folketinget. Hvilken Interesse der har været for Spørgsmaalet hos den højtærede Minister eller hos de andre Partier, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg ved, at der har været Interesse derfor hos de to Partier, jeg har nævnt, og det har givet sig Udtryk i den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning.

Det er jo Lovforslaget, at Lovforslaget skal gaa meget hurtigt gennem Landstinget. Jeg skal paa mit Partis Vegne udtale, at vi skal ikke modsætte os en hurtig Behandling, og endvidere erklære, at vi er rede til at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger fra Folketinget.

Schovelin: Den ærede sidste Taler begyndte med at gaa tilbage i Historien til hine fjerne Tider, da Kongerne slog slet Mønt. Man kunde for saa vidt gaa helt tilbage til det romerske Kejserdømme, men hvorfor nu tale længer om Konger og Kejsere, naar man i vore Dage har oplevet, at socialistiske Regeringer, altsaa i demokratisk styrede Samfund, slog slet Mønt i saa høj en Grad, at de har sat Verdensrekord? Dette er jo sket baade i Tyskland og i Rusland. Her er der

aldeles ikke Tale om at slaa slet Mønt i den Betydning af Ordet, hvori man taler om, at Kongerne og Kejserne slog slet Mønt, men her er Tale om det yderst simple at forsyne Landet med Skillemønt. Det har jo været Skik og Brug i umindelige Tider, at Staten forsynede den mindre Omsætning med et Pengerepræsentativ af Metal. Det er en Finansoperation, men en ganske naturlig Finansoperation, og det vilde være forkert at bibringe Befolkningen det Indtryk, at den derigennem fik slet Mønt. Forholdet er nemlig det simple, at Skillemønten henviser til Hovedmønten, og saa længe Hovedmønten er god og man kun skal modtage et vist Kvantum i Skillemønt og i øvrigt kan faa Skillemønten vekslet med Hovedmønt, saa længe har i Virkeligheden Skillemønten praktisk og faktisk fuld Værdi, ganske ligegyldigt, hvilket Værdiindhold i Metal den rummer.

Noget andet er, at herved kommer paa ny til Syne den beklagelige haltende eller hinkende Tilstand, hvori den skandinaviske Møntunion for Tiden befinder sig. Naar den højtærede Finansminister begyndte med at sige, at det var en af de sørgelige Følger af Valutavanskelighederne, at vi nu stod overfor at maatte lovgive paa denne Maade og at maatte ordne os med Tab overfor Sverige, saa indeholder denne Sætning kun den halve Sandhed. Thi det er jo os selv, der har været ude om det ved i sin Tid at give efter for Sveriges Krav om at sætte den skandinaviske Møntkonvention ud af Kraft. Fra dette skæbnesvangre Øjeblik har der kunnet komme Forskel og er der kommet Forskel mellem svensk Mønt og dansk Mønt, og vi er derpaa rutschet ned ad Skraaplanet. Det er altsaa vor egen Skyld, at vi har haft denne Skæbne. Det er rigtigt, at Sverige i denne Henseende har fat i den lange Ende, men destoværrer maa vi tilføje, at det er, fordi Sverige har handlet rigtigt med sit Pengevæsen, medens vi ikke har været i Stand til at holde vort Pengevæsen paa et lignende højt og hæderligt Standpunkt.

Der hviler en underlig Skæbne over Møntkonventionerne. De synes at være født under uheldige Stjerner. Den latinske Møntkonvention brød i sin Tid sammen, da den endelig skulde bestaa sin Prøve, i det Øjeblik, da det gjaldt om, hvorvidt den var i Stand til at opretholde et konstant Værdiforhold mellem Sølv og Guld. Den skandinaviske Møntkonvention er i Virkeligheden ogsaa — ja, hvad skal jeg sige? Naar